

INTERVENCIÓ DE MIQUEL ICETA AL DEBAT SOBRE LA MOCIÓ DE CENSURA PRESENTADA PEL PARTIT POPULAR DE CATALUNYA (10.03.05)

El president

Doncs, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, permetin-me que abans de començar els digui que per nosaltres president de la Generalitat i president de Catalunya és el mateix, el reconeixement d'una persona, i pel respecte que a nosaltres ens mereix l'anterior president de la Generalitat, no s'ha de perdre mai, fins i tot quan es diuen coses molt gruixudes, jo tinc una llista d'expressions fetes amb crítica als Socialistes, fetes, algunes d'elles en aquesta cambra, molt importants, hi ha hagut moments de gran tensió, però mai, mai, fins i tot quan deia que els Socialistes li fèiem fàstic, o els engegava de dos en dos, mai vàrem considerar que deixava de ser president. De totes maneres, avui sembla que una mica les formes s'estan retornant, jo crec que això és bo.

I ara sí, perquè, senyor Piqué, jo pujo aquí per respondre'l a vostè. Si m'ho permet, perquè ens vol fer fora, ens ha presentat una Moció de censura, vol que hi hagi un altre Govern i, per tant, seria bastant absurd que no el contestéssim. Ara, jo també li he de dir, no m'ha semblat una Moció de censura, potser una interpel·lació llargueta, i és veritat que molta gent que el coneix o que creu conèixer-lo bé pensava que l'objecte de la seva Moció, de la seva iniciativa parlamentària era, sobretot, disputar el lideratge de l'oposició, s'ha escrit, s'ha dit, i la gent que deia això, part d'aquest gent, deia: «se'n sortirà segur», perquè davant de l'immens error d'un altre Grup de portar davant dels tribunals qüestions que sols poden i han de dirimir-se en seu parlamentària, és evident que qui planteja un debat parlamentari en un altre terreny, en uns altres termes, se'n du, si val l'expressió, «el gat a l'aigua.» Jo, de totes maneres, espero, jo no sé

que passarà amb aquesta querella, però que no s'hagi inaugurat un període en el qual els diputats s'hagin de preparar les seves intervencions amb assistència lletrada, perquè, realment, jo crec que és un error gravíssim la presentació d'una querella contra el president de la Generalitat per una expressió dita des d'aquesta tribuna, màxim quan és una expressió que ha estat retirada, precisament, perquè se li ha demanat que ho fes.

Però, permeti'm, senyor Piqué, jo pensava que només amb això ja sortia amb un avantatge, però crec que no se n'ha sortit, perquè el moll de l'os de la seva intervenció ha estat una desqualificació personal i política, un intent, millor dit, del president de la Generalitat, del president de Catalunya, i crec que no ho ha aconseguit. És veritat que vostè té bones maneres, no faré aquella broma que es diu d'alguns diputats «apunta maneres», no, té bones maneres, i jo crec que això, de tant en quant també s'ha d'agrair, però les seves bones maneres no han amagat les seves intencions.

Vostè venia aquí a dues coses: primer, a disputar el lideratge de l'oposició, no crec que se n'hagi sortit, però després, sobretot, com li deia, a atacar el president. Vostè ha dit que el president no el volen ni al PSC, ni al PSOE, ni ningú, pràcticament, però, escolti, no és veritat. Abans li deia un altre portaveu, és molt arriscat posar-se en el cap d'un altre, no només arriscat, és una mica groller, perdoni'm, groller. «Que no el vol ningú», escolti'm, els electors l'han volgut, perquè vostè deia «és un home derrotat» Bé, ha guanyat totes les eleccions que s'ha presentat, sempre ha tret més vots que els altres, i a més ara és president de la Generalitat, alguna cosa, algun mèrit li veuran. Al seu partit el volen, el volem, el votem sempre que ens dóna l'oportunitat, a qui no volen és a vostè, i permeti'm, potser és un episodi una mica trist que li recordi, l'únic dirigent polític català que ha estat escridassat i que ha patit un intent d'agressió per militants del seu propi partit és vostè, a Lleida, recordarà. Per tant, compte, que aquí quan jutgem qui accepta a qui, compte.

Vostè diu que la imatge de Catalunya està sota mínims. No, ja sé que li hem d'agrair al senyor Montanyà, va guanyar i algú ho discutia, no?, però, en fi, a qui volien agredir era a vostè no a ell, curios, eh? Vostè diu que la imatge de Catalunya està sota mínims. Miri, jo crec que algú n'ha volgut fer un gra massa

de tot això, amb intencions polítiques molt clares, aquí i fora d'aquí, no dic que vostè, però jo crec que anar repetint això és anar abonant unes tesis que tenen una intencionalitat política d'afeblir el nostre país com a conjunt, i aquí, lògicament, no ens hi trobarà.

Però vostè ha fet una altra cosa que a mi m'ha semblat increïble, per una persona que vol presidir la Generalitat, que és presidir Catalunya, que és dir: «hi ha hagut vint-i-tres llarguíssims anys del Govern anterior...» Escolti'm, vostè hi ha prestat recolzament, el seu partit, els darrers vuit anys, ha semblat com si no tingués res a veure... Nosaltres, és veritat, els vam trobar llarguíssims, pesadíssims, insuportables, però com a mínim ningú no ens podrà dir que vam tenir res a veure, per acció, potser per omissió, en que fossin tan llargs. Per tant, quan vostè se'n vol desentendre, jo no sé si algú podrà tornar a confiar en vostè, perquè dirà «escolta'm, aquest senyor no ens diu la veritat, perquè no està assumint la seva responsabilitat.»

I, escolti'm, és veritat que vostè diu: «ah!, s'inquieten...» Que vostè parli d'altres formes de fer política! Miri, ser ministre del Govern que vostè ho va estar, per molts cops de cap que després es fessin davant del president dels Estats Units, formar part d'una família política que no s'ha distingit ni per les seves maneres, ni per la seva voluntat de diàleg, ni per la seva transparència, i venir a donar lliçons... Jo li diria «no, no les doni, esperi's una estona, deixi passar una mica més de temps perquè potser quan tots tinguem, potser, una visió més objectiva o més llarga del que han estat els vuit anys del Govern del Partit Popular a Espanya potser li podrem acceptar, fins i tot, lliçons.» Les opinions totes, perquè el respecte, repeteixo, tot.

Li he de dir també una cosa, perquè hi ha hagut algun diputat del meu Grup que ha dit «home!, m'ha sorprès una mica en Piqué» I li vaig preguntar: «vas veure ahir la tele.» I em va dir: «no». Llavors l'he perdonat, perquè a nosaltres no ens ha sorprès els que ahir vam veure el tràiler de la pel·lícula, perquè ahir van passar el tràiler a Madrid, i els senyors Rajoy, Acebes, el senyor Zaplana ja ens van anunciar per on aniria i, per tant, ja vam haver de canviar coses perquè vam començar a canviar coses ahir. Per tant, i després del tràiler i de la pel·lícula sencera entendrà que el primer que em toca i em correspon fer és afirmar el

nostre suport al president de la Generalitat de Catalunya, al seu Govern i sentir-nos més orgullosos que mai de formar part d'aquesta majoria parlamentària.

Realment, ens ha ofès quan ha volgut separar el president del seu partit, però, és que a més, algú podria dir, i jo li dic: «ha estat una intervenció, en aquest sentit i en aquest extrem, farisàica», perquè vostès, diuen, bé, separem el President del PSC.

Nosaltres sabem perfectament quin és el seu objectiu, vostès no voldrien que hi hagués el senyor Maragall de president, Esquerra Republicana al Govern, Iniciativa per Catalunya Verds al Govern, el PSOE governant a Espanya... per tant, no separi –no separi– i probablement segueix repetint un esquema que jo crec que va fracassar, que ja va fracassar l'any 2003 quan van decidir «atacant aquest Govern impedirem la victòria de Zapatero.» Dots profètiques també se'ls hi poden discutir, i ara han tornat a aquell camí, diu: «atacant el president de la Generalitat, atacant el Govern de Catalunya potser acabarem tenint l'objectiu d'una altra majoria.» Quina, aquí? La que hi havia? Jo crec que vostè, legítimament, vol créixer i deu pensar que la Moció de censura, aquest debat li pot servir per augmentar el seu crèdit a la societat catalana. Bé, és legítim, no li desitjo cap mena de sort, però és legítim. Però, fins que pugui vostè dir «pujo aquí» amb la pretensió de ser president de Catalunya, falta una estona llarga. Per tant, permeti'ns que nosaltres sospitem que tot i que aquells vint-i-tres anys li van semblar insuportables i pesadíssims hi tornessin molt ràpidament.

Vostè diu: «la Moció era per parlar d'unes determinades coses.» Se n'ha parlat, no prou, segur. Ara tenim una comissió d'investigació, tenim una justícia que, per cert, perquè actués la justícia no calien querelles, perquè si el fiscal estava fent, com ho deia «diligències preprocessals», l'assumpte ja estava en mans de la justícia, però, en fi, ja veurem, ja veure què dóna de sí. Nosaltres, l'únic que podem fer és ratificar el compromís solemne del president de la Generalitat de fer el màxim esforç per la màxima transparència, amb la convicció que s'ha de fer entre tots, i, probablement, mirant molt més endavant que endarrere, si es vol servir de veritat l'interès públic. Aquesta és la nostra idea.

Vostè ha d'entendre, encara que li costi, li costa des del punt de vista polític, d'interès partidari, a nosaltres ens ha costat molt fer aquest canvi a Catalunya. Bé, recordem moltíssim, no només en el temps aquell llarguíssim, insuportable, sinó també per travar una majoria, donar una estabilitat al Govern, engegar-lo, amb problemes molt seriosos, molt ràpidament, i venent un assetjament polític, entre altres, del seu propi partit.

Tenim una legislatura per intentar demostrar, i és la nostra feina, la nostra responsabilitat, que aquest Govern, aquest programa, aquestes prioritats són millors que les que hi havia. Jo ja sé que la missió de l'oposició és intentar escurçar al màxim, bé, «su privilegio», dirien. Però entendrà que nosaltres creiem que serem capaços de demostrar-ho, i el que és també una demostració que jo crec que està senzilla, però que, com totes les coses en política, a prova, que el Govern que hi ha a Espanya en aquests moments és molt millor per als interessos de Catalunya que el que hi havia abans, entre altres coses també pels suports parlamentaris que té i ha de mantenir. Perquè és veritat, estem en un Govern de coalició, a Madrid estem en un Govern que no és de coalició, però sí amb uns suports polítics idèntics als que té el Govern de Catalunya. I creiem que això serà bo per al país, per a l'orientació política, per a aquesta reforma social de la que parlava el president, i també perquè ha obert la porta a reformes institucionals que jo crec que m'ho reconeixerà i si no tampoc no li retraurà, que ara són possibles i que abans, quan vostès governaven, no ho eren.

Vostè ha denunciat, també, l'endogàmia de la política catalana, qui millor la coneix, la política catalana, vostè, per la seva trajectòria, coneix molts registres polítics, però jo crec que no es referia a això, i vull entrar en la qüestió, perquè m'ha semblat que vostè deia: «A vegades, al Partit Popular de Catalunya se li ha volgut negar carta de ciutadania política.», com se li vulgui dir. I és veritat. Particularment, per aquells als quals vostès donaven suport i als quals, nosaltres no en dubtem, n'hi tornarien a donar, si calgués, per a desplaçar aquest Govern. Però, creguin-me, nosaltres no estem en aquesta tessitura. Si alguna vegada hi hem estat o hem comès algun error, valguin aquestes, sí, disculpes adreçades al Partit Popular, i farem els possibles per no caure més, si és que alguna vegada hem comès aquest error, que és un error democràticament greu, i que volíem aprofitar aquesta intervenció per remarcar-ho a la Tribuna.

Vostè ha parlat del 3 per cent, el president ha deixat clara quina és l'opció del Govern i la seva personal, amb el que suposa de compromís d'una persona que, creguin-me, té molt crèdit, molt! Però, per cert, això de clamor, jo m'ho he estat mirant i em sembla que li podem atribuir l'expressió "clamor": era seva. Però, escolti'm, això no va arribar en aquest Parlament en aquest Ple. Ens van descobrir les declaracions d'un conseller de la Generalitat que l'any 98, en un debat d'orientació política general també va sortir. No va aixecar tanta polseguera. Ho deixo aquí. No sé per què. Potser perquè governava qui governava o tenia el suport de qui tenia o... en fi! Va passar més desapercebut, no ho sé!

Però el cert és que aquí i per una persona important es va suscitar la qüestió i pel que sigui no es va organitzar aquest enrenou.

Però és veritat que vostè ha semblat en un determinat moment que volia erigir-se en el guardià de la transparència, i benvingut el president que ens ha dit que ho hem de ser tots.

Ara, amb compte, perquè vostè parlava d'una cosa que a mi m'ha fet somriure i reflexionar, perquè vostè deia: «És que aquesta Comissió d'Investigació era inevitable.» Bé, jo n'hi podria citar moltes que eren també inevitables, però van ser evitades pels seus vots. 7, m'indiquen... bé, 11! Però n'hi havia algunes que podríem agrupar temàticament. De turisme em sembla que n'hi va haver dues o tres, i de formació ocupacional, diverses. Eren inevitables, també, al nostre judici, però van ser evitades pel seu Grup. O fins i tot una altra que jo li he de dir que no coneixia, perquè es va produir quan jo no era diputat. Es va plantejar la creació d'una Comissió d'Investigació sobre presumptes cobraments irregulars de càrrecs públics i de partits polítics a partir de les informacions aparegudes a l'entorn del cas Torras-Kio. Estem a l'any 99, finals de la legislatura, i vostès no hi van donar suport. Jo crec que aquesta també era inevitable, però, en fi! Va ser evitada.

La passada legislatura en vam tenir només una, que és veritat que va treballar poc, per no dir gens, però va tenir, al nostre judici, una funció que va ser la de forçar l'assumpció de responsabilitats polítiques. Aquest Govern no ha hagut

d'esperar que es creés una Comissió d'Investigació per a assumir responsabilitats polítiques. Tampoc la Cambra ha hagut d'esperar vuit mesos que es donessin explicacions sobre el paper del Govern en una crisi com la dels aiguats l'any 2000. Governava un altre Govern, amb el seu suport. Per tant, jo crec que estaria bé que algú reconegués que, encara que pot no ser tot el satisfactori per a l'oposició que hauria de ser, però que aquest Govern, abans de quinze dies, compareixia en Comissió, abans d'un mes compareixia en Ple, es prenien resolucions, entre les quals l'assumpció de responsabilitats polítiques.

Per tant, situació ben diferent: es dóna la cara, es reconeixen errors, sobretot, s'esmenen. Nosaltres creiem que aquest és el canvi. Ara tenim la responsabilitat que la Comissió funcioni bé, és evident que la presidència d'en Joan Boada hi ha d'ajudar molt, però el compromís és de tots. Perquè aquí, tu ja m'entens! El Govern ha fet més coses, en el seu àmbit: ha fet una oficina anti-frau, avançarà la reforma de la sindicatura, ha fet una llei pròpia d'incompatibilitats d'alts càrrecs –que no hi era–, i escoltin-me, vostè feia determinades propostes. Parlem-ne. Parlem-ne! Perquè hem de donar garanties a la gent. Parlem-ne.

La seva Moció també deia: «La gestió de la crisi del Carmel és millorable.» No, perdó, no el vull... ha dit que es dolenta, és nefasta. No, nefasta no ho ha dit. Però, en fi, dolenta, molt dolenta. Miri, nosaltres donem confiança al Govern perquè ho arregli, perquè és que la té. La té el president, lògicament, la té el conseller en cap, el conseller de Política Territorial, la consellera de Benestar i Família, el conseller de Medi Ambient i Habitatge, que en un altre Ple me'l vaig deixar, i per tant, la té el Govern. El Govern ha donat explicacions i s'ha posat a fer el que ha de fer: atendre els veïns, solucionar el problema, compensant danys i pèrdues, fent que totes les administracions es comprometin. Per cert, és veritat que jo no sé si les comparacions amb el *Prestige* són bones o no, però si comparem la gestió de la crisi, perquè, aviam, aviam, què era el *Prestige*? «*Son cuatro hilillos de plastilina.*» Quines van ser les decisions del Govern d'aleshores? Unes que van incrementar fins a extrems incommensurables el dany ecològic. Quines responsabilitats? Totes, per al capità del vaixell, un ciutadà grec. I comentaris tan poc feliços del tipus «*las playas estan esplendorosas, tan bonitas como siempre*».

Per tant, en compte, perquè si aquí hi ha un model de gestió de crisi del Partit Popular, també n'hauríem de poder parlar, per no parlar de l'accident del Yacolev, de trista memòria, que va demostrar que no sempre els governs estan de l'alçada del que se'ls demana en la gestió de crisis, perquè aquests, i aquest era un accident, òbviament, plantegen dificultats molt grans, tant com que fins i tot arriben a la identificació de les víctimes. I els governs tenen dificultats, a vegades, per entomar-ho, certament. Per tant, jo no jugaria gaire amb la idea, perquè vostè deia: «El Carmel com a paradigma.» Jo si li parlés del paradigma del Yac-42 no crec que... bé, desentonaria una mica.

Podríem parlar del tren d'alta velocitat. També amb estudis geològics jo crec que la comissió tindrà, en fi, podrà constatar algunes concomitàncies. Per no fer-ho llarg diu que correrà poquet. No m'hi estendré.

Bé, nosaltres creiem que el model de gestió de les crisis del Partit Popular no és el més recomanable, com a mínim en aquests moments. Tampoc creiem que ho sigui el Govern que vostè pogués encapçalar ni tampoc el retorn del Govern, al qual vostès prestaven suport al llarg de només vuit d'aquests 23 llarguíssims i insuportables anys dels que vostè parlava.

Per tant, senyor Piqué, no havent-hi programa alternatiu, ni candidat alternatiu, ni majoria alternativa, no li donem més voltes, senyor Piqué, no li donarem suport a la seva Moció.